

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudroču koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će *svi* dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

POGLEDI SA STRAŽARSKE KULE

ARGUMENTI ZA DENOMINACIJSKU UNIJU

Na sastanku održanom u Washingtonu nedugo zatim, u korist unije metodističkih protestanata, kongregacionalista i Ujedinjene braće, jedan od govornika je rekao:

„Luterani su podijeljeni u 16 različitih tijela, baptisti u 13, prezbiterijanci u 20 i metodisti u 17. Tko je dovoljno mudar da nam pokaže kako i u kojoj mjeri Kraljevstvo Božje koristi od svih tih podjela? Ima li prezbiterijanstvo doista 20, a metodizam 17 različitih poruka svijetu? Kako je smiješna pomisao da imamo 16 vrsta luterana i baptista u istom gradu ili misijskom području. Činjenica je da smo previše organizirani. Naša mašinerija je preteška i presložena. Za održavanje je potrebno toliko energije i novca da nam preostaje malo toga za išta drugo osim za samu mašineriju. Sjetite se samo misionarskih organizacija i onih za crkveno proširenje, izdavačkih pogona, koledža, teoloških sjemeništa i velikog broja te raznolikosti drugih dobronamjernih institucija koje su pošteno nagomilane jedna na drugu! Nije ni čudo da postoje trvenja i veliko rasipanje. Niti se trebamo čuditi što su razboriti laici umorni od gledanja kako im je novac izgubljen i što traže lijek.

„Dalje od zablude da je Bog svemudrosti i milosti planirao daljnje postojanje ovih crkvenih odjela i pododjela, uz još stotinu drugih koji bi se mogli navesti, a čija se prisutnost ne može objasniti nikakvim racionalnim razlozima niti je u skladu s duhom evanđelja. Puka federacija neće postići ono što želimo. Moramo ići dalje. Božji poziv u ovom trenutku – da uskladimo naše resurse i ujedinito snage kako bismo mogli pobijediti – glasan je i jasan.

„Ponižavajuća je pomisao da se velik dio novca prikupljenog u ovoj zemlji, navodno za spas pogana, troši na održavanje crkvenih razlika i, posljedično, na najsramotnija rivalstva. Zašto bi grad od samo nekoliko stotina ljudi bio opterećen s pola tuceta crkava, kada bi najviše dvije odgovarale svakoj svrsi? Ipak, imamo desetine i stotine takvih 'preko-crkvenih' gradova. Kršćanski rad, takozvani, degenerira u puku borbu za opstanak. U koncentraciji ćemo pronaći rješenje za mnoge probleme koji nas suočavaju i koji nas muče; a ova centralizacija je nemoguća tamo gdje postoji mnoštvo sličnih organizacija. Grijeh je rasipati Božji novac na dupliciranje agencija, a ipak se to stalno radi.”

Čini se nevjerovatnim da su neki od najozbiljnijih i najinteligentnijih kršćana u svim denominacijama toliko zavedeni sadašnjim povikom o denominacijskom jedinstvu. Čini se da je većina potpuno slijepa za stvarne probleme: svi su mentalno oboreni entuzijazmom za ujedinjenu Crkvu. Oni

propuštaju uvidjeti da takvo jedinstvo mora biti nepovoljno prema predloženom smjeru, naime, kroz ignoriranje doktrine, ignoriranje savjesti i ignoriranje istine. U jedinstvu kršćanstva koje je prevladavalo više od tisuću godina prije reformacije, temelj jedinstva bila je lažna doktrina podržana tiranijom i silom, progonstvom i lomačama. Reformacijski pokret bio je razbijanje tih zlih utjecaja, a praktički svaka denominacija na koju se kršćanski svijet podijelio predstavljala je daljnji napor da se dođe do istina poučavanih u Gospodinovoj Riječi.

Unija ili federacija svih denominacija koja se sada predlaže trebala bi biti ona u kojoj će se značajno ignorirati ne samo lažne doktrine, već i prave doktrine Gospodnje Riječi. Među onima koje treba zadržati kao temeljne bit će neke od grubih zabluda koje su dominirale papinstvom tijekom mračnog srednjeg vijeka, a velik dio blagoslova reformacije bit će u potpunosti izgubljen.

Jedinstvo prave Crkve opširno je predviđeno u Svetom pismu bez ikakvih vanjskih patentnih spojnica, vijaka, zakovica, užadi itd. Biblijski prijedlog je da Gospodinov narod, umjesto da s njim bude ujedinjen preko sekta i stranaka zvanih „ogranici”, bude ujedinjen s njim pojedinačno – kao zasebne mladice. Kao što on izjavljuje u svojoj Riječi: „Ja sam pravi trs, vi (pojedinačno) ste mladice.” Kao što je reformacija dovela do odvajanja raznih velikih složenih ogranaka ili denominacija od papinstva i njegovih zabluda, tako nam je potrebna daljnja reformacija koja će svaku sektu razdvojiti na pojedinačne jedinice, tako da svaki pojedinačni kršćanin ima vlastitu individualnu vjeru i vlastiti osobni odnos prema Gospodinu kao „mladica”. Unija denominacija, umjesto da daje prednost ovom ispravnom stanju koje je Gospodin dizajnirao za svoj narod, bit će protiv toga. Ali pravi će Božji narod postupno biti vođen iz nje i odvojen od babilonskih snopova, ostavljajući u njima samo kukolj. Tako napreduje odvajanje u ovo vrijeme žetve.

Element kukolja u nominalnoj Crkvi vidi stvari samo sa svjetovnog, tjelesnog stajališta i stoga, pod utjecajem ponosa itd., daje prednost veličini i obujmu, a ne istini. Gospodin iskorištava njihov svjetovni duh i pogoduje njihovoj organizaciji, kako bi jaz između kukolja i pšenice svakodnevno, mjesečno i godišnje postajao sve izraženiji. U međuvremenu, kroz Istinu i njezine različite glasnogovornike i službenike, Gospodin skreće pozornost pravih svetaca na svijetli sjaj svog veličanstvenog plana, sada vidljivog kao nikada prije; a dok to opažaju i uspoređuju sa svojom okolinom u Babilonu, to im postaje Božji glas koji im govori: „Izidite iz nje, narode moj, da ne budete dionici njezinih grijeha i da ne primite od njezinih pošasti.”

Sve više i više, kako se sadašnja „žetva” bliži kraju, sjedinjenje kukolja će napredovati, a sloboda pšenice će također napredovati: „Koga Sin oslobodi, zaista je slobodan.” Pšenica će sve više i više slušati riječi apostola: „Stojte, dakle, čvrsto u slobodi kojom nas je Krist oslobodio i ne dajte se opet uplesti u jaram ropstva.”

Iako klasa pšenice na taj način bude slobodna i ne bude se skupljala poput kukolja, ipak će među njima postojati jedinstvo – ne ropstvo vjerovanja i stege itd., nego jedinstvo srca ostvareno po Istini i kroz nju. Svaki član ove klase, budući da je ujedinjen kao loza s trsom, imat će odnos sa svakom drugom lozom u trsu. Ovo je pravo jedinstvo koje Gospodin želi među svojim narodom – jedinstvo u Kristu. Oni koji su tako ujedinjeni s Glavom njegovi su članovi ili mladice, i kako shvaćaju ovaj odnos, uvidjet će da nisu luterani, ni kalvinisti, ni russelliti, ni wesleyanci, ni campbelliti, već da su svi jedno u Kristu Isusu.

Tajna te individualne slobode, individualne vjere, individualne odgovornosti prema Gospodinu, a ipak potpunog jedinstva sa svima koji su njegovi, nalazi se u činjenici da su svi oni „poučeni od Boga”, poučeni njegovom Riječi i vođeni njegovim Duhom. Ovime ne mislimo da element učenja u Crkvi treba zanemariti, o čemu apostol izjavljuje: „Onaj koji je od Boga, sluša nas”, i opet, Bog je u tijelu postavio različite udove kako je njemu drago: pastore, učitelje, evanđeliste itd. Ono što treba imati na umu jest da evanđelistima, učiteljima i apostolima ne treba dati u našim mislima mjesto koje pripada Gospodinu, nego ih prvenstveno trebamo cijeniti kao njegove slugu i glasnike, te ih kao takve svaki vjernik treba kritički ispitati kako bi vidio jesu li učenja u skladu s onima Gospodina i apostola – „Ako ne govore prema ovoj Riječi, to je zato što nema svjetla u njima.” Stoga svi pravi sveci trebaju biti poučeni od Boga tako da će s ljubavlju i kritički ispitati svako učenje i svakog učitelja u svjetlu božanske poruke. Ovo je sjedinjenje koje bi sveci trebali željeti i koje Gospodin postupno ostvaruje među svojim narodom, pšenicom, dok pogoduje vanjskom sjedinjenju kao sredstvu za odvajanje kukolja od pšenice.

BISKUP FOSTER PREVIŠE STAROMODAN

Biskup Foster iz Metodističke episkopalne crkve izbačen je s popisa – zastario je. Gospodin (Biskup) je zauzeo previše pesimističan pogled na metodistički napredak. Njegovi se stavovi olako odbacuju kao dječje i staračke tlapnje. Naši čitatelji mogu sami prosuditi o ovim stvarima i stvoriti vlastito mišljenje. Biskupova gledišta, kako ih je on sam izrazio i kako su objavljena u Methodist Journalu, glase:

„Crkva Božja danas se udvara svijetu. Njeni pripadnici pokušavaju je svesti na razinu bezbožnika.

Bal, kazalište, razgolićena i razvratna umjetnost, društvena raskoš sa svim svojim labavim moralom, prodiru u sveti prostor Crkve; a kao zadovoljštinu za svu ovu svjetovnost, kršćani stavljaju velik naglasak na korizmu, Uskrs, Veliki petak i crkvene ukrase. To je stari Sotonin trik. Židovska crkva se o taj kamen spotaknula, Rimska crkva je na istom stradala, a protestantska crkva brzo stiže do iste propasti.

„Naše su velike opasnosti, kako ih mi vidimo, asimilacija sa svijetom, zanemarivanje siromašnih, zamjena stvarne pobožnosti formom, napuštanje stege, najamnička služba i nečisto evanđelje, što je, sažeto rečeno, pomodna crkva. Da bi metodisti trebali biti podložni takvom ishodu nakon stotinu godina 'sudjelovanja u božanstvu', čini se gotovo povijesnim čudom; ali tko danas gleda oko sebe, ne može ne vidjeti tu činjenicu.

„Ne odijevaju li se metodisti, kršeći Božju Riječ i vlastitu disciplinu, jednako ekstravagantno i moderno kao i bilo koja druga klasa? Ne nose li dame, a često i žene i kćeri službenika, 'zlatu, biserje i skupocjenu odjeću'? Ne bi li se jednostavna odjeća na kojoj su inzistirali John Wesley i biskup Asbury, a koju su nosile Hester Ann Rogers, Lady Huntingdon i mnoge druge istaknute osobe, sada u metodističkim krugovima smatrala fanatizmom? Može li itko ulazeći u metodističku crkvu u bilo kojem od naših glavnih gradova razlikovati odjeću pričesnika od one u kazalištu ili na balu? Ne vidi li se svjetovnost u glazbi? Raskošno odjeveni i ukrašeni zborovi, koji u mnogim slučajevima ne ispovijedaju religiju i često su podrugljivi skeptici, izvode hladnu, umjetničku ili opernu izvedbu, koja je jednako u skladu s duhovnim štovanjem kao opera ili kazalište. Pod takvom svjetovnom izvedbom duhovnost je zaleđena do smrti.

„Ranije je svaki metodist pohađao nastavu i davao svjedočanstvo o iskusnoj religiji. Sada razredne sastanke posjećuje vrlo malo njih, a u mnogim je crkvama to napušteno. Rijetko upravitelji, povjerenici i vođe crkve prisustvuju nastavi. Ranije je gotovo svaki metodist molio, svjedočio ili poticao na molitvenim sastancima. Sada se vrlo malo čuje. Prije su se čuli povici hvale; sada se takve demonstracije svetog entuzijazma i radosti smatraju fanatizmom.

„Svjetovna druženja, sajmovi, festivali, koncerti i slično zauzeli su mjesto vjerskih okupljanja, sastanaka probuđenja, razrednih i molitvenih sastanaka ranijih dana.

„Kako je točno da je metodistička disciplina mrtvo slovo na papiru! Njezina pravila zabranjuju nošenje zlata, bisera ili skupocjene odjeće; no nitko nikada ne pomišlja disciplinirati svoje članove zbog kršenja tih pravila. Ona zabranjuju čitanje takvih knjiga i sudjelovanje u takvim zabavama koje ne služe pobožnosti, a ipak sama crkva odlazi na predstave i

veselja, festivale i sajmove, koji uništavaju duhovni život mladih kao i starih. Razmjeri u kojima se to sada provodi su užasni. Duhovna smrt koju to nosi sa sobom bit će poznata tek kada milijuni koje je to pomelo u propast stanu pred sud.

„Prvi metodistički propovjednici išli su se žrtvovati i patiti za Krista. Nisu tražili mjesta lagodnosti i obilja, već oskudice i patnje. Nisu se hvalili svojim velikim plaćama, lijepim župnim kućama i profinjenim zajednicama, već dušama koje su bile pridobijene za Isusa. Oh, kako se to promijenilo! Najamnička služba bit će slabašna, plašljiva i podložna trendovima – služba koja povlađuje vremenu, bez vjere, izdržljivosti i svete moći. Metodizam se prije bavio velikom središnjom istinom. Sada se propovjedaonice uglavnom bave općenitostima i popularnim predavanjima. Veličanstveni nauk o potpunom posvećenju rijetko se čuje i rijetko svjedoči na propovjedaonicama.”

Što se tiče metodističke crkve, prošlosti i sadašnjosti, skloni smo priznati mnogo toga što biskup predstavlja kao istinu, a ne kao staračku tlapnju. Skloni smo misliti da su viša kritika i teorije evolucije preokrenule umove metodističkih vođa, kao i vođa u drugim denominacijama, tako da zauzmu svjetovniji pogled na sve životne stvari nego što je to bilo uobičajeno u prošlosti. Ne želimo time reći da su metodisti i drugi manje moralni ili manje dobronamjerni nego u prijašnjim vremenima, ali smatramo da oni i drugi našeg vremena imaju manje vjere u Boga, manje vjere u njegovu Riječ, manje vjere u Isusa i zasluge njegove dragocjene krvi za oprostjenje grijeha, te manje posvećenja njegovoj službi nego u prošlim vremenima.

Veliko rešetanje, rad na razdvajanju u ovo vrijeme žetve je u tijeku: klasa kukolja nominalnih kršćana odvaja se od klase iskrene i posvećene pšenice. Potonji će se naći uglavnom u manjini i smatrat će se „staromodnima,” a njihova će vjera i nade biti uvelike na niskoj cijeni u nominalnom sustavu, ali na visokoj cijeni po Gospodnjoj procjeni. Gospodin skuplja svoje dragulje i ništa od njih neće ostaviti u Babilonu. „Izidite iz nje, narode moj, da ne budete sudionici u njezinim grijesima i da ne primite od njezinih pošasti.”

Kristova nevjesta, istinski članovi tijela velikog Prvosvećenika, ne otpadaju u ovom vremenu opće svjetovnosti, nevjere, skepticizma i oblika pobožnosti bez moći, nego rastu u milosti, spoznaji, ljubavi i plodovima Duha. Problem sa svijetom je u tome što oni vide nominalne kršćane, a ne vide pravu Crkvu: „Svijet nas ne poznaje jer njega nije poznavao.”

NAVOĐENJE MLADIH DA MRZE BOGA

Pred nama je oglas za „Knjige za djecu i mlade – Knjiga 10, POGLED NA PAKAO,” velečasnog J.

Furnissa, CSSR, u izdanju J. Duffy & Co., Dublin, Irska. Oglas donosi dva odlomka koja u nastavku prenosimo s dubokim osjećajem srama što u ovom dvadesetom stoljeću i pod britanskom zastavom postoje ljudi koji će objavljivati, i drugi koji će kupovati i širiti takva strašna, bogohulna lažna predstavljanja božanske providnosti. Koliko čeznemo za vezanjem Sotone i otvaranjem očiju ljudskog razumijevanja obećanog u mileniju! Zasigurno, kada neki od jadnika koji su bili zabludjeli izadu iz groba, radovat će se što će upoznati pravog Boga i sudjelovati u njegovom veličanstvenom planu spasenja koji trenutno razumije tako malo ljudi. Izvadak sa stranice 19 glasi ovako:

UŽARENI POD

„Pogledajte u ovu sobu. Kakvo je to užasno mjesto! Krov je užaren, zidovi užareni, pod je poput debelog lima usijanog željeza. Vidite, nasred tog užarenog poda stoji djevojka! Izgleda kao da ima oko šesnaest godina. Noge su joj bose. Na nogama nema ni cipela ni čarapa; njezine bose noge stoje na užarenom zapaljenom podu. Vrata ove sobe nikad se nisu otvorila otkako je prvi put stala nogom na užareni pod. Sada vidi da se vrata otvaraju. Ona juri naprijed. Kleknula je na užareni pod. Slušaj! Ona govori. Ona kaže: 'Godinama stojim bosa na ovom užarenom podu. Dan i noć moje jedino stajalište bio je ovaj užareni pod. San mi nije pao ni na trenutak da zaboravim užasno gorući pod. Pogledaj, kaže, moja izgorjela i krvareća stopala! Pusti me da odem s ovog gorućeg poda na jedan jedini trenutak, samo na jedan jedini, kratki trenutak! O, kad bih u ovoj beskrajnoj vječnosti godina samo na trenutak zaboravila bol!’

„Đavao joj odgovara na pitanje: 'Tražiš li', kaže on, 'na trenutak; na trenutak da zaboraviš svoju bol? Ne, ni na jedan jedini trenutak tijekom beskrajne vječnosti godina nećeš napustiti ovaj užareni pod!’

„'Je li tako', kaže djevojka s uzdahom koji kao da joj slama srce, 'neka onda barem netko ode mojoj maloj braći i sestrama koji su živi i kaže im da ne čine loše stvari koje sam ja činila, tako da nikada neće morati doći i stajati na užarenom podu.’

„Đavao joj opet odgovara: 'Tvoja mala braća i sestre imaju svećenike da im govore te stvari. Ako ne slušaju svećenike, ne bi slušali ni kad bi im netko iz mrtvih došao.’

„Oh, da ste mogli čuti užasan, strašni vrisak te djevojke kada je vidjela da se vrata zatvaraju, da se više nikada ne otvore. Povijest ove djevojke je kratka. Njezine su je noge prve odvele u grijeh, pa su njezine noge te koje se najviše muče. Što je više odrastala, to je više odlazila u loše društvo, protiv naredbi svojih roditelja izlazila noću i činila vrlo zle stvari. Umrla je rano zbog lošeg života koji je vodila.”

UŽARENA PEĆ

„Vidite! Jadan je to prizor. Malo dijete je u ovoj užarenoj peći. Čujte kako vrišti da izađe! Vidite kako se okreće i uvija u vatri! Lupa glavom o krov peći... Na licu ovog malog djeteta možete vidjeti ono što možete vidjeti na licima svih u paklu – očaj, očajan i užasan! ... Bog je bio jako dobar prema ovom djetetu.” (!!!)

Saznanje da se u takve stvari danas vjeruje i da ih se podučava pomaže nam shvatiti da su one nekoć bile gotovo isključiva učenja Europe; također nam pomaže shvatiti da su ljudi koji su imali takve pogrešne ideje o Božjim pripremama mogli i jesu pripremali slična đavolska mučenja za one koji su se s njima razmimoilazili, i mogli bi opet učiniti isto ako bi okolnosti tome bile naklonjene. Čovječanstvu je teško izdići se u ponašanju iznad svoje predodžbe o Bogu i njegovom djelovanju.

PRKOSIO BOGU I PAO MRTAV

Baltimore, 20. kolovoza – Konsternacija vlada u gradiću Allenu, u južnom Marylandu, zbog čudne smrti Waltera H. Whitneyja, izrazitog ateista, ali jednog od najpopularnijih stanovnika mjesta. U nedjelju navečer Whitney je razgovarao s nekim prijateljima, kada je iznenada uzviknuo: „Prkosim Svemogućem da me ubije!” Whitney je istog trenutka pao na pod, a kad su ga oni oko njega podigli, bio je mrtav.

PROROK ELIZEJ

– 2. KNJIGA O KRALJEVIMA 2:12-24 – 2. LISTOPADA –

Ključni tekst: „Dvostruki udio duha tvoga neka bude na meni.” – 2. Kraljevima 2:9

Da je Elizej bio sin bogatog Izraelca dokazuje činjenica da se njegov otac naveliko bavio zemljoradnjom. U vrijeme kada mu je Ilija, pod božanskim vodstvom, prvi put pristupio i pokazao svoj poziv u posebnu službu simbolično položivši svoj plašt na Elizejeva ramena, potonji je orao očevu njivu s dvanaest odvojenih jarmova volova pod slugama, a on je pratio dvanaesti. Da je bio iz religiozne obitelji na koju nije utjecalo idolopoklonstvo koje je uveo Jeroboam, dokazuje ime koje su mu dali roditelji, Elizej, što znači „Bog je izbavitelj.” Njegov poziv preko Ilije nije bio na časno i istaknuto mjesto, već da postane sluga proroka, ali on je radosno pristupio službi, cijeneći je kao učinjenu Gospodinu. Bio je tako s Ilijom više od deset godina, sve dok ovaj potonji nije bio odvojen od njega vatrenim kolima i dok ga nije odnio vjor. Njegov odnos je zapravo bio odnos sina koji služi, a između njih dvojice očito je nastala duboka ljubav, jer se činilo da ne samo štuje Iliju kao proroka Gospodnjeg, već ga voli i kao oca.

U ovom trenutku počinje naša lekcija. Ilija je pitao Elizeja koji bi blagoslov najviše želio prije njihovog rastanka, a na jeziku našeg ključnog teksta potonji je

Nedavno smo skrenuli pozornost na slučaj mladog čovjeka koji je osporavao da, ako postoji Bog, on u to može biti siguran time što bi ostao gluhi i nijem. Odmah je pogođen i navodno se oporavio otprilike mjesec dana kasnije. Gore navedeno je na istoj liniji. Isječak nam je uručen tijekom bostonske konvencije, a mi smo ga čitali brojnoj publici kao ilustraciju izvršenja božanskih presuda te strahopoštovanja i poslušnosti koje će to brzo potaknuti u cijelom svijetu.

Zamislite inauguraciju milenijske vladavine, s njezinim brzim nagradama za ispravno djelovanje i brzim i pravednim kaznama za namjerne grijeh, i možemo vidjeti da bi se divna promjena u moralu svijeta brzo izvršila. Takvi će biti sudovi tog tisućugodišnjeg sudnjeg dana. „Kad su sudovi Gospodnji na zemlji, stanovnici svijeta naučit će se pravednosti.”

Naravno, smrt mladića spomenutog u ovoj depeši ne treba smatrati trajnom smrću ili drugom smrću, jer je on bio stvarno neuk i to je pokazao. Nedvojbeno će biti probuđen tijekom milenijskog dana suda, i bit će mu dodijeljena jasna spoznaja o Gospodinu prije nego što bude podložen konačnoj kazni – ekstremnoj kazni – „Duša koja griješi, ona će umrijeti” – druga smrt, od koje nema nade za oporavak.

zatražio dvostruki udio Ilijinog duha. To ne znači njegovu želju da ima dvostruko više nego što je Ilija uživao, već je to bio poznati način izražavanja udjela starijeg sina – dvostrukog udjela u usporedbi s drugim članovima obitelji. Elizej je težio tome da ga Gospodin prizna kao posebnog Gospodnjeg predstavnika umjesto Ilije kada ovaj ode. Odgovor je bio da bi njegov zahtjev bio uslišen ako bi vidio Iliju u vrijeme njegova uzimanja; čini se da to implicira da bi okolnosti ili uvjeti imali tendenciju razdvojiti njih dvoje, a ako bi bili razdvojeni iz bilo kojeg razloga, Elizej bi izgubio željeni blagoslov. Sjećamo se da je nakon ovog obećanja, kada bi Gospodin uzeo Iliju, on ga vodio obilaznim putem, i na raznim mjestima za zaustavljanje predložio Elizeju da ostane; ali pretrpjati bilo što što bi ga odvojilo od Ilije isključilo bi ga iz željenog blagoslova, i prisjećamo se da je Elizej čvrsto prijanjao uz proroka, ne dopuštajući ničemu da ga zadrži ili spriječi da bude s njim do posljednjeg mjesta.

Nedvojbeno postoji predodžbeno značenje u ovome, jer iako Sveto pismo ne pokazuje konačno da je Elizej bio tip, imamo definitivno, čvrsto jamstvo ove vrste u vezi s Ilijom; i, opet, pouka kroz oba ova

proroka činila se predlikom što se tiče evanđeoske Crkve. Tek nakon njihovog vremena, Gospodin se pobrinuo za pisana proročanstva, poput onih Izaije, Amosa, Malahije itd., koji su došli do nas s važnim učenjima primjenjivim na duhovni Izrael.

Kad je Ilija bio odveden u kolima, Elizej je shvatio tu činjenicu i povikao: „Oče moj, oče moj, kola Izraelova i konjanici njegovi.” To je bio njegov pozdrav i ukazivao je na to da on u potpunosti shvaća da je Bog Izraelov uzeo svog slugu svojom vlastitom silnom moći. Kao prorok vjerojatno je izrazio više nego što je sam razumio. Već smo vidjeli da je prijenos Ilije naučavao na predodžben ili pantomimičan način promjenu posljednjih živućih članova ove evanđeoske Crkve, antitipskog Ilije.* Uzimanje Ilije bilo je stvar trenutka, ali promjena živih članova Crkve, koja je tijelo Kristovo i antitip Ilijin, rad je dugi niz godina, koji je u tijeku od 1878. Od tog vremena shvaćamo Sveto pismo da poučava da pobjednici Crkve umirući ne spavaju, nego se mijenjaju u trenutku, u tren oka, u nebesku slavu, duhovne uvjete prvog uskrsnuća. Naše je pravo izbavljenje kolima pobjede i božanske moći od smrti, od slabosti, od nesavršenosti, u slavu, čast i besmrtnost. Ilijina iskustva bila su tek predlika. On nije bio promijenjen u duhovnu ili božansku prirodu, jer nije bio nasljednik nebeskih obećanja – živio je prije vremena njihova objavljivanja; ali on je bio počašćeni sluga, i koristio ga je Gospodin za iznošenje predodžbene lekcije koja predstavlja iskustva Crkve prvorođenih do samog kraja njezina putovanja, uključujući i njezinu promjenu.

Ilijin plašt, simbol njegovog autoriteta i dostojanstva, doista je pao Elizeju, kao što je proročanski implicirano prije deset godina kada je pozvan da postane Ilijin sluga. Elizej je skinuo svoju gornju odjeću ili plašt i razderao ga na dva dijela, što je u tom danu bio simbol tuge, plača i žalosti, a zatim je umjesto svog prisvojio Ilijin plašt.

Ovi incidenti dogodili su se „s onu stranu Jordana” – na istočnoj strani, vjerojatno nedaleko od rijeke, vjerojatno na planini Pisgi ili u blizini mjesta gdje je Mojsije posljednji put vidio obećanu zemlju. Elizej, koji je zazvao ime Gospodnje, vratio se istim putem kojim su došli, stigavši do Jordana, i upotrijebio Ilijin plašt kao štap da udari vode Jordana, znajući da ako je Božja sila s njim, kao što je prethodno bila s Ilijom, tada bi isti rezultati uslijedili u njegovom slučaju i vode bi se podijelile na njegovu zapovijed kao što su prethodno učinile u Ilijinom slučaju. Njegova je vjera nedvojbeno ojačana očitovanjem božanske naklonosti u vezi s odvajanjem voda, dok je prelazio na zapadnu stranu Jordana gdje su ga čekali „proročki sinovi.”

*Vidi MILENIJSKO SVANUĆE, sv. II., pogl. viii.

Kao što je već rečeno, ništa u Svetom pismu nas ne uvjerava da je Elizej bio tip; ali ako su njegova iskustva iz vremena kada je Ilija odveden bila predlika, činilo bi nam se da su na neki način bila dvostruka – da je on predstavljao dvije klase.

(1) Čini se da u prvom dijelu svog iskustva, prateći Iliju i služeći mu, a opet odvojen od njega, predstavlja ono što mi označavamo kao drugu skupinu, klasu koja je u Otkrivenju 7:9-14 opisana kao veliko mnoštvo čiji broj nitko ne zna, koji su – ne kraljevsko svećenstvo nego antitipski leviti – posvećeni za službu, ali ne nastavljaju sudjelovati u svećenstvu žrtvujući sve interese ovog sadašnjeg života. Ako je Elizej tip ove klase, čini se da bi trebala postojati bliska srodnost srca i duha između njih i požrtvovnog kraljevskog svećenstva, tako da ništa neće uzdrmati njihovu predanost niti ih spriječiti da se druže i da služe klasi Ilije do vremena njihove promjene. Duh odanosti prethodno očitovan od strane malog stada nakon toga bi se očitovao od strane onih koji su oklijevali i suzdržavali se od posvećenja sebe i svih svojih interesa u najvećoj mjeri. To bi značilo da će ostatak njihovih života biti istog karaktera kao život malog stada, iako bi tada bilo prekasno da steknu dio i mjesto u Ilijinoj klasi, ili udio u slavi, časti i besmrtnosti koje im je pripremio Gospodin. S ovim gledištem, Elizejev ponovni prelazak preko Jordana može se shvatiti kao predstavljanje njihove vjernosti, njihovog svjedočanstva i njihovog prelaska preko Jordana smrti, a da ih vode nisu preplavile – to jest, da bi smrt ove Elizejeve klase bila prelazak bez „spavanja”, promjena iz ljudskih u duhovne uvjete, iako ne u uvjete koje će klasa Ilije dosegnuti.

S ovog stajališta bili bismo skloni promatrati preostala iskustva Elizeja nakon što je prešao Jordan kao predliku još jedne klase – restitucijske klase među ljudima pod uvjetima restitucije za koje vjerujemo da će se početi ostvarivati od listopada 1914. godine nadalje, predstavljeno vjerojatno u drevnim dostojnicima, koji će tada, kao zemaljski predstavnici nebeskog Kraljevstva, početi vršiti vodeći i kontrolni utjecaj u poslovima čovječanstva.

Prijedlog proročkih sinova da se pošalju glasnici da vide je li Ilija bačen negdje u planine ili nije, s ovog stajališta predstavljao bi očekivanje bronamjernih, ali neupućenih ljudi tog vremena da će evanđeoska Crkva biti ponovno uspostavljena. To bi s njihove strane ukazivalo na sporost percepcije promjene u novom poretku stvari, u kojem bi drevni dostojnici (predstavljani u Elizeju) imali vodstvo i usmjeravanje zemaljskih poslova i preko kojih se nakon toga moraju očekivati blagoslovi. Čekanje i potraga za Ilijom može predstavljati razdoblje od tri godine, u kojemu svijet možda neće uspjeti primiti blagoslove koje bi mogao uživati zbog neispoljavanja vjere u nove institucije tog vremena.

Čim je Elizej bio prepoznat kao izvan svake sumnje Ilijin nasljednik, počelo je njegovo djelo – potpuno drugačije od svega što je Ilija učinio. To je u mnogočemu bilo djelo obnove – i djelo suda. Ilustracija obje ove faze njegove službe nalazi se u ovoj lekciji.

Jerihon je bio prilično napredan grad i povoljno smješten, osim što je imao lošu opskrbu vodom. Izvor vode koji je opskrbljivao grad, i iz kojeg se očito navodnjavalo okolno područje, bio je bočat – sadržavao je neke mineralne osobine koje su uzrokovale da plodovi zemlje otpadnu prije nego što dosegnu zrelost, tako da zemlja nije donosila nikakav plod do savršenstva. Riječ Jerihon označava „njegov Mjesec” ili „Mjesec,” a to nas pak podsjeća da je mjesec bio simbol Izraela, kao što je sunce u Svetom pismu simbol evanđeoske Crkve. Postoji ta gola naznaka da je narod Jerihona možda u ovoj slici predstavljao prirodni Izrael, i činjenica da će oni biti prvi koji će priznati klasu obnove i potražiti olakšanje onim drevnim dostojnicima koji će tada imati kontrolu pod vodstvom proslavljene Crkve, Kraljevstva nebeskoga. S ovog stajališta možemo vidjeti da je prirodni Izrael, već više od tisuću i osamsto godina, težio donijeti plod, ali to nije mogao učiniti. Da su se ljudi doista držali Božjeg obećanja i pokušali donijeti plodove poslušnosti, obožavanja i poštovanja itd., ali nisu donijeli nikakav plod do savršenstva jer se djelima Zakona nijedno tijelo ne može opravdati u Božjim očima. Zakon, predstavljen u simboličnoj slici slanom vodom, bio je sam po sebi pravedan, savršen i dobar, ali mu je nedostajalo nešto što je potrebno da bi bio blagoslov za taj narod. To nešto bilo je Kristovo djelo u ispunjavanju Zakona i tako uklanjanju njegovog prokletstva ili osude s onih koji su o njemu ovisili.

S ovog stajališta apel ljudi iz Jerihona na Elizejevu obnovu predstavljao bi apel Židova drevnim dostojnicima da saznaju zašto ih je kao narod tako dugo pratila propast i što bi bilo potrebno za ispravljanje njihove poteškoće da bi mogli imati potpuni blagoslov Gospodnji. Kao što je zahtjev naroda Jerihona bio uslišen, tako će i zahtjev Izraela biti uslišen, jer će drevni dostojnici (restitucijski Elizej) uzeti novu zemljanu posudu sa soli u njoj – predstavljajući nove institucije, nove uvjete, nova gledišta u pogledu Krista i proslavljeni duhovni Izrael (”Vi ste sol zemlje”). I ova konstrukcija postavljena na Izraelov Zakon, ova primjena i uputa i pokazivanje njegove istinske važnosti i ispunjenja itd. značit će za one koji žele to znanje i blagoslov ozdravljenja njihovog toka, i od sada će Izraelu Zakon imati novo značenje i donijeti u njihovim srcima plod prihvatljiv Gospodinu; pravednost Zakona uračunava se onima

koji prihvaćaju Otkupitelja, koji ga priznaju u vezi sa Zakonom i nastoje slušati njegov glas.

Nakon toga Elizeja je na putu za Betel prezirala i vrijedala gomila mladih momaka koji su vikali za njim: „Idi gore, ćelavče,” itd. Neki tvrde da je ovaj izraz, „ćelavac,” bio posebno pogrdan epitet u to vrijeme, te da su momci bili iz grada čija je voda bila izliječena; i ako je stvar predsluka, čini se da ukazuje na to da će među narodom prirodnog Izraela biti nekih koji će cijeniti novo stanje stvari, dok će ga drugi prezirati. Elizej je pogledao iza sebe i proglasio ih „zlina u ime Jehove” (Youngov prijevod), a odmah su ih dva medvjeda napala i više ili manje ozlijedila četrdeset i dvojicu od njih. Što se doslovnog incidenta tiče, on je služio za poučavanje poštovanja prema Gospodinu preko njegovih predstavnika, ne samo dječacima, već i njihovim roditeljima, koji su propustili izvršiti svoju dužnost, bilo da su ih pogrešno uputili ili ih nisu podučili. Ako se promatra proročanski i simbolično, to bi simboliziralo sudove budućnosti nad svima koji će zanemariti upute zemaljskih predstavnika Kraljevstva ili im propustiti iskazati ispravno poštovanje dostojanstva njihove službe kao izabranih zastupnika nebeskog Kraljevstva.

Ova dva incidenta dobro ilustriraju uvjete koji će prevladati u cijelom svijetu tijekom milenijskog doba. Onima koji žele blagoslov, on će biti dat, a oni koji preziru Gospodnje pripreme i krše pravila primit će osude ili kazne. Tako čitamo da će se stanovnici svijeta, kada su sudovi Gospodnji rasprostranjeni na zemlji, učiti pravednosti.

Lako možemo vidjeti da kada bi Bog tako upotrijebio svoju moć da nagradi svako dobro djelo i kazni svaki grijeh, svijetu ne bi trebalo puno vremena da nauči razliku između dobra i zla, i vrlo brzo bi većina sigurno bila potaknuta da iskazuje poslušnost ispravnom i kloni se nepravde. Isprva bi to mogla biti samo vanjska poslušnost i odanost Gospodinu i načelima pravednosti; ali kako se godine i stoljeća budu nizala i kako se blagodati i blagoslovi pravednosti budu očitovali, a zla i kazne nepravde budu vidljive, lekcije će dotaknuti srca svih onih za koje Gospodin namjerava da imaju vječni život, tako da u velikoj žetvi na kraju milenijskog doba svi koji ljube pravednost i mrze nepravdu u svojim srcima budu sposobni izdržati sva testiranja tog vremena i tako se smatrati dostojnima vječnog života i blaženstva nakon milenijskog razdoblja kroz vječnost; dok bi ostali, pokazujući da su se suzdržavali od zla samo zbog straha od kazne, po Gospodnjem sudu imali dovoljno iskustva s njegovim milosrđem i bili bi odsječeni u drugoj smrti – kao nedostojni bilo kakve daljnje prilike ili blagoslova.

„I dogodit će se, da će se svaka duša koja neće poslušati tog proroka, istrijebiti iz naroda.” (Djela 3:23)

KONGRES U BOSTONU

Prijateljima posvuda bit će drago saznati da je bostonska konvencija bila izvrsna. Gospodin je uvelike blagoslovio sustavne napore koje su uložila draga braća bostonske Crkve u vezi s raznim dogovorima – aranžmanima za smještaj prijatelja koji dolaze u posjet, prostranim i dobro smještenim auditorijem za sastanke Kongresa itd. Ne možemo zamisliti kako su dragi prijatelji mogli učiniti bolje nego što jesu. Svi dogovori protekli su glatko i sretno. Konvencija je bila vrlo uspješna, ne samo brojem, nego posebno duhom, ozbiljnošću, ljubavlju i zajedništvom.

Neke prethodne konvencije vjerojatno su imale isto toliko nazočne braće i sestara u posjetu, ali nijedna, koliko se sjećamo, nije prošla na zadovoljavajući način, s više koristi. Ograničenja željeznice u vezi s datumom kupnje karata bila su prilično nepovoljna i nedvojbeno su spriječila neke koji bi inače bili s nama da prisustvuju. Kako god bilo, broj braće i sestara u posjeti procijenjen je na 600, a nazočnost na javnoj službi, uključujući javnost, procijenjena je na 2400. Naravno, Nova Engleska je pridonijela najvećem broju posjetitelja, no neki su dolazili iz Ontarija, Nove Škotske, New Yorka, Pennsylvanije, New Jersey, Delaware, Virginije, District of Columbia, Floride, Georgije, Ohia, a jedan čak s obala Tihog oceana. Nepotrebno je reći da, iako se mnogi prije nisu sreli, nisu bili stranci. Veza kršćanske ljubavi povezala je sva naša srca i bilo je potrebno iznimno kratko vrijeme da se temeljito upoznamo.

Program je izveden, očito na zadovoljstvo i korist svih prisutnih. Razna su braća vodila sastanke hvale i svjedočanstva, a na redovnim bogoslužjima govorila su braća J. D. Wright, J. Harrison, H. Samson, R. E. Streeter, A. E. Williamson i urednik. Šezdeset dvoje prisutnih ispovjedilo je potpuno posvećenje – uranjanje u Kristovu smrt – i simboliziralo isto uranjanjem u vodu; prosječna dob bila je oko 40 godina.

Sigurni smo da smo, dok smo se sastajali na konvenciji, sa sobom imali ljubav, molitve i zanimanje tisuća Gospodinovih dragih ljudi u svim smjerovima. Sjetili smo se i svih odsutnih, a posebno onih koji bi rado bili s nama da su im okolnosti to dopustile. Ne sumnjamo da su blagoslove koje su primili prisutni podijelili i oni čija su srca bila s nama; takva je zasigurno bila naša molba za vas. Vjerujemo da ne samo da su prisutni primili veliki blagoslov, nego da su ga ponijeli svojim domovima i da se tako proširio nadaleko, ispunjavajući mnoga srca poput udovičine posude s uljem, koje se neprestano izlijevalo sve dok svaka prazna posuda nije bila ispunjena.

Radujemo se još većoj posjećenosti konvencije u St. Louisu, iako se ne možemo nadati uspješnijoj sjednici niti većem blagoslovu od Gospodina. St. Louis je smješten centralno, ima veliku populaciju, a cijene izleta za Svjetski sajam bit će nam tamo znatno povoljnije.

PREMA TVOJOJ VJERI

– 2. KRALJEVIMA 4:1-7 – 9. LISTOPADA –

Ključni tekst: „Pouzday se u GOSPODA i čini dobro, te ćeš prebivati na zemlji i uistinu biti nahranjen!” – Ps. 37:3

Elizeja, priznatog kao Ilijina nasljednika, a time i kao posebnog Gospodnjeg proroka, prirodno su gledale sve „proročke škole” kao svog vođu i savjetnika. Točnu prirodu ovih „škola proroka” možda ne možemo jasno razlučiti. Očigledno su započete u vrijeme proroka Samuela, a nedvojbeno su njihovi članovi bili Izraelci koji su imali čvrsto povjerenje u Boga i koji su, kako je nacija sve više odlazila u idolopoklonstvo, osjećali potrebu međusobnog zajedništva i održavanja božanskog standarda u svojoj naciji. Sasvim je vjerojatno da su njihova okupljanja bila na način onoga što danas nazivamo ljetnim školama – u vremenima koja nisu bila u sukobu s njihovom zemljoradnjom, stočarstvom itd. Činjenica da je glavna osoba naše lekcije bila udovica člana škole proroka ukazuje da oni nisu bili monaški red, već, kao što smo nagovijestili, da su obično obavljali životne dužnosti i imali određena razdoblja za okupljanje radi religijskog učenja i štovanja.

Udovica se našla potresena zbog duga svoga muža i prirodno se obratila Elizeju za savjet i pomoć, kako bi

on smatrao ispravnim. Izrecitala je svoj slučaj – da je njezin muž bio član škole proroka; da je umro, ostavivši je s dvoje djece; ali daleko od toga da je ostavio imanjenje, njezin je muž ostavio dug, a prema običajima Židova, zajedničkim sa svim drugim narodima tog vremena, obitelji dužnika mogle su biti pozvane da pruže uslugu jednaku dugu, te joj je tako prijetio gubitak dva sina. Neki su se pitali zašto je božanski zakon koji je dao Mojsije sankcionirao ropstvo za dug, što se smatra djelomičnim ropstvom. Odgovaramo da je Božje postupanje s Izraelom sadržavalo mnoge lekcije izvan onoga što su oni u potpunosti shvaćali. Na primjer, takvo zaduženje predstavlja kako je, kako to apostol izražava, cijeli svijet Adamove obitelji prodan grijehu i obvezan platiti plaću grijeha – smrt, kao Adamovo potomstvo. Ovo dopuštenje zapljene osoba i posjeda za dugove dalo je temelj i za organizaciju jubilejske godine otpuštanja, oslobođenja od svih dugova i oslobođanja sve imovine – ilustrirajući nadolazeća slavna vremena obnove, kada

će, Božjom milošću kroz Isusa Krista, našeg Gospodina, biti uveden veliki dan pomirenja koji završava veliku godinu jubileja (milenijsko doba) i svjedočit će slobodi svakog stvorenja od svake odgovornosti i ograničenja koja sada počivaju na svijetu kroz neposluh Adamov.

Josip Flavije tvrdi da je ta žena bila udovica Obadije, Ahabova upravitelja, i da je posuđeni novac koji se spominje u tekstu bio onaj koji je on potrošio na uzdržavanje stotinu proroka koje je sakrio od Izebelinog gnjeva, kako je on to ispričao Iliji. (1. Kraljevima 18:4.) Ne znamo kojom se tradicijom Josip Flavije vodio u ovoj izjavi, ali ništa u Svetom pismu ne povezuje ta dva događaja osim činjenice da je žena opisala svog muža gotovo istim jezikom koji se koristi u pogledu Obadijine vjernosti Gospodinu. Rekao je za sebe: „A ja, sluga tvoj, bojim se GOSPODA od mladosti svoje!” to jest, štovao je, obožavao i nastojao služiti Gospodinu vjerno u svim životnim postupcima, a udovica je dala upravo takav prikaz svog pokojnog muža.

Nakon što je čuo priču, Elizej je odmah poduzeo korake za pomoć udovici i upitao je što još ima u svom posjedu. Odgovor da nema ništa osim maslinova ulja jasno pokazuje da se radilo o istinskoj nevolji – da se žena, odana načelima, nije obratila za pomoć sve dok nije bilo prijeko potrebno. Nedvojbeno je to imalo veze sa slučajem – s čudom koje je učinjeno za njezino olakšanje. Da je pitala dok je još imala čime podmiriti dug, mogli bismo sumnjati bi li se na njezinu molbu ovako odgovorilo. Ovdje je pouka za narod Gospodnji: trebamo činiti svojom snagom što nam ruke nađu, i nakon što smo učinili sve što je u našoj moći i našli se u krajnosti, trebali bismo smatrati da je pravo vrijeme da se obratimo Gospodinu, bilo izravno ili preko njegovih slugu i predstavnika. Čini se da su ljudske potrebe prilika za božansku pomoć. Tako je bilo i s čudesima našega Gospodina, a vjerujemo da ovo isto pravilo još uvijek vrijedi.

Apostol govori o nekima čije molitve nisu bile uslišane, rekavši: „Molite, a ne primajte, jer krivo molite, da u svojim požudama protratite.” (Jakovljeva 4:3.) Naša bi srca trebala biti toliko puna zahvalnosti i hvale za blagoslove koji su već primljeni iz Gospodinovih ruku, materijalne i duhovne, da bismo oklijevali tražiti više od onoga što je njegova mudrost smatrala prikladnim pružiti – oklijevali tražiti više od najnužnijih stvari, „kruha svagdašnjega.” Ako nam je, u Božjoj providnosti, dopušteno da dođemo u tjeskobu, u stvarnu oskudicu, trebali bismo zavapiti Gospodinu ne navodeći kakvu pomoć ili kakvu vrstu ili stupanj pomoći trebamo imati. Moramo naučiti vjerovati Gospodinovoj mudrosti kao superiornoj u odnosu na našu vlastitu, a ako bismo dobili bogatstvo ili čak sposobnost, to možda ne bi bilo najbolje za nas. Naša

molba, stoga, Gospodinu treba biti: Daj što je najbolje! I vjera bi mu trebala čvrsto vjerovati, što god bilo.

Ovo je u potpunom skladu s našim ključnim tekstom: „Pouzdam se u GOSPODA i čini dobro, te ćeš prebivati na zemlji i uistinu biti nahranjen!” Luksuzni predmeti i poslastice nisu uključeni u obećanje, iako nam mogu biti dani prema božanskoj mudrosti. Ne trebamo se okretati svojim srcem prema njima niti ih očekivati, već radije trebamo biti zadovoljni onim što imamo, i vrlo zahvalni i posebno revni da činimo dobro – da koristimo vrijeme, snagu, energiju i svaki blagoslov i priliku u služenju Gospodinu i kućanstvu vjere, i u činjenju dobra svim ljudima kada imamo priliku za to.

Posuda s maslinovim uljem bila bi neuobičajena stvar u domu siromašne obitelji današnjice među nama, ali drugačije je bilo u Palestini, gdje je ulje bilo jedno od nezamjenjivih, ne samo za svjetlo i kuhanje, već se često koristilo i na način na koji mi koristimo maslac. Ogromne količine ulja proizvedene u Palestini u to vrijeme dobro ilustrira činjenica da je kralj Salomon slao Hiram, kralju Tira, oko 200.000 galona svake godine tijekom razdoblja izgradnje Hrama. (1. Kraljevima 5:11.) Za narod Palestine to je bila kućanska potreba i artikl koji se mogao prodati.

Pod prorokovim uputama, udovica je poslala svoje sinove u svim smjerovima među svojim susjedima kako bi posudili posude koje bi držale ulje, i dobila je upute da osigura mnoge od njih. Činjenica da je mogla posuditi od svojih susjeda implicira dobru reputaciju među njima zbog poštenja, jer su morali znati da je siromašna. Kada su posude bile skupljene pod prorokovim vodstvom, ona i njezina dva sina su otišli u unutrašnju sobu i zatvorili vrata i počeli lijevati ulje iz svoje posude s uljem u sve te posude, a sinovi su joj pomagali; a zaliha ulja se čudesno povećavala sve dok svaka posuda nije bila puna. Činjenica da je bilo dovoljno ulja da se plati dug i da ostane udobna svota novca za njezinu daljnju pomoć, implicira da je ženina vjera bila velika i da posuda koje je posudila doista „nije bilo malo.”

Vrijedno je da primijetimo veliku razliku između čuda Svetog pisma i onih iz fikcije, kao što su recitirana u „Arapskim noćima,” itd. Čuda Svetog pisma nisu samo ludorije i nakaze, već korisna i puna značenja. Bilo da uzmemo čuda našega Gospodina i apostola ili ovo čudo Elizeja i drugih iz vremena Starog zavjeta, ona su imala razumnu i ispravnu svrhu i ilustriraju veliku istinu.

U slučaju koji razmatramo možemo vidjeti da je ženi pomogao i blagoslovio proces ovog čuda. Njezina vjera u Gospodina bila je potaknuta ekstremnim stanjem u kojem se nalazila – u siromaštvu i prijetnji gubitkom sinova. Njezin vapaj proroku Gospodnjem bio je vapaj samom Gospodinu, a odgovor preko proroka nedvojbeno je prihvaćen kao izravan odgovor

od samog Gospodina. Njezina je vjera bila iskušana i razvijena prorokovim zahtjevom da ona i njezini sinovi trebaju surađivati u posuđivanju posuda. Opet je njezina vjera i vjera njezinih sinova bila testirana u pogledu ulijevanja ulja u posude iza zatvorenih vrata, čak i bez prisustva proroka s njima. Možemo biti sigurni da je tako naučena lekcija bila veliki blagoslov i za udovicu i za njezine sinove do kraja života, a bila je i blagoslov za mnoge udovice i siročad otkako su se sjetili da je isti Bog, koji je mogao i bio spreman pomoći siromašnima u stara vremena, još uvijek spreman čuti vapaj onih koji imaju povjerenja u njega i mole njegovu naklonost u vremenima slične nevolje.

Gospodin koristi maslinovo ulje u Svetom pismu kao simbol Svetoga Duha, izvor duhovne hrane i prosvjetljenja za svoj narod. Pomazanje koje primamo od njega silazi s naše Glave, Učitelja i Otkupitelja, našega Gospodina Isusa. Posuda s uljem i izlivanje u sve posude koje se mogu osigurati podsjećaju nas na Gospodinovo svjedočanstvo preko proroka Joela da se u ovim danima – tijekom evanđeoskog doba – Sveti Duh izljuje samo na Gospodnje sluge i sluškinje, samo na one posebno omiljene, unatoč tome što će se uskoro, tijekom milenijskog doba, njegov Duh izliti na svako tijelo; svaka posuda opremljena za njegovo primanje bit će ispunjena Duhom do svoje punine – cijeli će svijet biti podveden pod utjecaj Duha Božjega, duha svetosti, duha pravednosti, duha istine. I pod utjecajem tog Duha, i pod učenjima velikog proslavljenog Učitelja i njegovih zemaljskih predstavnika, drevnih dostojnika, blagoslov oslobođenja doći će cijeloj ljudskoj obitelji, oslobađajući ih od uvjeta grijeha i smrti koji su prevladavali tijekom šest velikih tisućljetnih dana zla.

Dok tako razmišljamo o Gospodinovoj dobroti obećanoj svijetu općenito u svoje vrijeme, i dok

gledamo unatrag te vidimo njegovu milostivu brigu nad onima iz davnih vremena koji su mu vjerovali, što ćemo reći glede sebe u ovom evanđeoskom dobu, koji imamo mnogo prednosti u svakom pogledu nad onima iz starih vremena, kao i nad onima iz doba koje dolazi, u tome što imamo posebnu naklonost i blagoslov Gospodnji u poznavanju njegovog milosrdnog plana i usvajanju u njegovu obitelj? Nećemo li računati da je onaj koji je bio pažljiv u prošlosti, koji će uživati u davanju blagoslova u budućnosti, sada spreman i voljan izliti svakome od nas kao svojoj djeci blagoslove, posebno duhovne, u mjeri naše spremnosti i vjere da ih primimo? Ako nas je Bog ljubio dok smo još bili grešnici da bi nas otkupio, koliko će nas više ljubiti sada kada nam je oprosteno i kada smo prihvaćeni u njegovu obitelj te posvojeni kao budući sunasljednici s našim Gospodinom Isusom; nemojmo stoga prestati očekivati od Gospodina neprestano, iz dana u dan, blagoslove i naklonosti za koje nas uvjerava da mu je drago podariti nam ih. Vjera mu sigurno može vjerovati, što god bilo. Dok Gospodin sada izljuje svog Duha na svoje sluge i sluškinje, na njima je da vide da su one ispražnjene posude – prazne da ih on može napuniti – sve više i više povećavane da bi mogle biti sve punije Duhom Božjim. Pjesnik je lijepo rekao:

„Izlij ulje, izlij odvažno; ono neće izostati sve dok ne ponestane posuda koje bi mogao slobodno napuniti. Iskopajte kanale za potoke ljubavi, gdje mogu široko teći; a ljubav ima preplavljene potoke, da ih ispuni svakoga. Ali ako u bilo kojem trenutku prestaneš pružati takve kanale, sami potoci ljubavi, za tebe, ubrzo će presahnuti i isušiti se. Jer moramo dijeliti ako želimo zadržati ono dobro odozgo: ne dajući, prestajemo imati – takav je zakon ljubavi.”

GOSTOPRIMSTVO I VJERA NAGRAĐENI

– 2. KRALJEVIMA 4:25-37 – LISTOPAD 16. –

Ključni tekst: – „Dar Božji je život vječni po Isusu Kristu Gospodinu našem.” – Rim. 6:23

Elizejeva služba kao proroka trajala je mnogo godina. Navodno je njegov dom bio na brdu Karmel, ali je odande vjerojatno posjećivao razne proročke škole i grad Samariju, glavni grad Izraela. Put kojim je putovao vodio ga je blizu sela Šunem, gdje je živjela žena opisana u Svetom pismu kao „ugledna.” Očito je bila nadaleko poznata kao dobra i mudra žena, a vjerojatno je, sudeći prema zapisima, posjedovala veliko imanje, koje je možda pripadalo njezinom prvorodjenju, a ne njezinom mužu. U to vrijeme u tim krajevima nije bilo hotela, pa čak ni onih koji su danas poznati kao hanovi – mjesta za zaustavljanje na kojima bi se putnici mogli odmoriti, ali obično bez ikakvih aranžmana za osvježanje. Ova Šunemitka, čije ime nije navedeno, ali

priča o čijoj su gostoljubivosti i vjeri u Gospodina doprili do mnogih njegovih ljudi i blagoslovili ih u mnogim dobima, primijetila je proroka dok je tuda prolazio te ga je potaknula na gostoprimstvo njihova doma, želeći da Elizej i njegov sluga Gehazi stanu i blaguju kruh s njima dok on prolazi pored njih na svojim putovanjima. Očito je ovo gostoprimstvo iskazano u nekoliko navrata, a ženin sljedeći korak bio je predložiti svom mužu izgradnju male gostinjske sobe za korištenje proroku i njegovu slugi, smještene na krovu njihove kuće, dostupne izvana stubištem i opremljene krevetom, stolom, stolicom i lampom. Tako je uređeno, a nakon toga ju je prorok očito učinio jednim od svojih mjesta zaustavljanja na svojim putovanjima tamo-amo.

Sveto pismo posvuda hvali gostoljubivost kao primjer stanja srca koje je ugodno Gospodinu. Tako u Novom zavjetu apostol potiče da oni koji se smatraju dostojnima služenja Crkvi kao starješine budu gostoljubivi, i ponovno potiče sve, govoreći: „Ne zaboravite ugostiti strance, jer su tako neki ne znajući ugostili anđele,” misleći bez sumnje na Abrahamovo iskustvo u ovom smjeru. Naš Gospodin također napominje da će onaj koji prima proroka u ime proroka dobiti proročku nagradu. (Mat. 10:40, 42; Rim. 12:13; 1. Tim. 3:2; Heb. 13:2.) Današnji aranžmani za javne hotele, smještaj itd. sračunati su na sprječavanje razvoja duha gostoprimstva: malo tko bi danas pomislio ugostiti strance, niti bi to općenito bilo mudro učiniti. Ali izraelski narod je u određenom smislu bio jedna obitelj, na isti način na koji su svi koji su danas Gospodinov narod jedno u Kristu Isusu. Upravo prema ovoj Kristovoj braći trebamo biti osobito pažljivi i gostoljubivi, iako su nam stranci, ako u njima prepoznajemo Učiteljevu sličnost, njegov Duh. Nijedna služba ili dobrota učinjena jednom od ovih najmanjih neće izostati bez njegove pažnje, cijenjenja i nagrade. Usprkos tome, oni koji su gostoljubivo skloni mogu smatrati potrebnim pokazati razboritost u svojoj gostoljubivosti u skladu s prirodnom sklonošću ugošćene osobe, kao što smo već predložili u Svanuću, sv. VI., poglavlje xiv.

U ovom slučaju žena je prepoznala Elizeja ne samo kao brata Izraelca, već posebno kao posvećenog Božjeg čovjeka. Nedvojbeno je shvatila da je njegov život predan službi Gospodinu, i stoga je sve što je pokušala učiniti za njega bilo učinjeno kao Gospodinu. Njezina se mudrost također pokazala primjerom umjerenosti i jednostavnosti ponuđenih aranžmana – bili su udobni, ali ne ekstravagantni. Tijekom jednog od tih posjeta prorok je poslao svog slugu Gehazija da razgovara s njihovom domaćicom i da se raspita može li joj uzvratiti nekom dobrotom – spomenuvši je blagonaklono kralju ili zapovjedniku vojske ako je imala nešto usluge koje je mogla zatražiti od obje strane, ali nije ih imala. Elizej je zatim upitao svog slugu što bi mogli učiniti za ženu čime bi iskazali svoje cijenjenje, a ovaj je primijetio da u kući nema djece i da je muž u poodmaklim godinama, nagovještavajući da, u skladu s općim pogledom na Istoku, ne može biti većeg blagoslova za ženu nego imati sina; da je inače njezin dom bio poput grada Jerihona, lijep zbog situacije, ali, unatoč tome, imao je veliku oskudicu ili nedostatak.

Elizej je odmah shvatio tu misao i, poslavši po Šunamku, uvjerio ju je da će za godinu dana priviti sina na svoja prsa. Jedva je vjerovala u to, iako je imala puno povjerenje u proroka, ali je obećanje u dogledno vrijeme ispunjeno. Prošle su godine nakon toga, a prorok je još uvijek koristio gostinjsku sobu, a sin je

bio sa svojim ocem i slugama u polju za žetvu; očito je dobio sunčanicu te je poslan kući na brigu slugi. Ubrzo nakon što je umro, majka ga je, ne obznanjujući nikome tu činjenicu, položila na prorokov krevet u gostinjskoj sobi i požurila do prorokova doma na gori Karmel. Dječak nije bio stvarno mrtav s njezina stajališta, jer je imala vjeru u Boga i njegova proroka Elizeja. Ona je obrazložila da onaj tko joj je mogao podariti sina sada mu ga može ponovno vratiti, ali ona će komunicirati samo s prorokom. Izbjegavajući pitanja njegova sluga, pala je pred Elizejeve noge, srca punog njezine tuge, koja je ipak bila dobro pomiješana s vjerom. Njezino pitanje je bilo: “Zar sam ja zaželjela sina od svoga gospodara? Nisam li govorila: ‘Nemoj me zavaravati?’”

Prorok je shvatio da je njezin sin bolestan ili mrtav, i poslao je svoj štap preko ruke svog sluga da ga položi na djetetovo lice – otprilike na isti način na koji je apostol Pavao slao ubruse i rupčiče bolesnicima. Ali žena nije napustila proroka, nemajući puno povjerenje u rezultate sluginih djela, možda shvaćajući da sluga nije takav čovjek kao njegov gospodar u bilo kojem smislu riječi, kao što se kasnije pokazalo u njegovu ponašanju. Ženina vjera imala je svoju nagradu; prorok je otišao s njom.

Nismo od onih koji tvrde da su bolest i bol, tuga, patnja i umiranje neizostavni ili u bilo kojem smislu riječi blagoslovi. Naprotiv, mi držimo da su sve ove stvari dijelovi „prokletstva,” koje pogađa više-manje svakog člana ljudske obitelji; ali mi držimo da Gospodin često daje iskustva ove vrste – bolest, bol, tugu, smrt – onima iz svog naroda koji mu vjeruju, kao sredstva pomoću kojih se razvija blagost, strpljivost, vjera. Očito je tako bilo i u slučaju Šunamke. Da joj se sin nije razbolio, da nije umro, nedostajalo bi joj to poglavlje u životnim iskustvima za koje sumnjamo da joj se pokazalo velikim blagoslovom, koji je u njoj razvijao sve više vjere u Gospodina i cijenjenja njegovih naklonosti. Dok je bila duboko uznemirena u srcu, njezina vjera u Gospodinovu dobrotu preko njegova proroka sačuvala ju je od pretjerane tuge, a očito i od svih vanjskih očitovanja kao što su suze, i stoga nas apostol potiče, nas koji pripadamo kućanstvu vjere u ovoj evandeoskoj dispencijaciji, govoreći da ne tugujemo kao oni koji nemaju nade.

Ova žena je imala vjeru i nadu da će joj Gospodin preko proroka vratiti sina. Možemo imati jaču i bolju nadu da će naši dragi koji siđu u grob u dogledno vrijeme biti oporavljeni od toga, jer s našeg stajališta opažamo da je Isus umro za naše grijeha prema Svetom pismu, i da je izvršeno otkupljenje za grijeha cijeloga svijeta; i da je Božja namjera, Božji plan, da u određeno vrijeme oni koji spavaju u Isusu budu izvedeni po njemu i preko njega iz groba, iz tamnice smrti. Šunamkina vjera u proroka vrlo dobro odgovara

našoj vjeri u Gospodina Isusa kao Božju moć i sredstvo za naše olakšanje. I tako čitamo da je kao odgovor na molitvu proroka i instrumente koje je koristio u skladu s njom, dijete vraćeno u život i svojoj majci.

Činjenica ovog čuda ne dokazuje da je Božja volja da u svakom slučaju podari čudo ozdravljenja. U Elizejevu dugom iskustvu ovo je jedini takav slučaj. Možemo čak pretpostaviti da je muž ove žene umro nedugo nakon toga bez ikakvog uplitanja božanske providnosti u njegovu korist, jer nalazimo kako prorok upućuje ženu da će u zemlji Izrael biti sedmogodišnja glad i savjetuje joj da neko vrijeme boravi u drugoj zemlji. Po povratku sedam godina kasnije sa svojim sinom, našla je svoju imovinu u posjedu drugih i pozvala je kralja da joj je vrati, a njezin se muž ne spominje u vezi s odlaskom ili povratkom. Bilo je to vrijeme kad joj je blagoslov Gospodnji preko Elizeja poslužio kao sekundarna nagrada za njezinu gostoljubivost i vjeru, jer je kralj upravo razgovarao s Elizejevim slugom glede silnih djela koja je njegov gospodar izvršio u ime Gospodnje, a kad je žena zavapila kralju, sluga ga je odmah obavijestio da je to majka dječaka kojega je Elizej vratio u život. Tako je njezin slučaj bio izravno predočen kralju i ponovno je dobila posjed svoje imovine.

Gostoljubivost i vjera ne moraju uvijek biti tako brzo nagrađeni u sadašnje vrijeme; Gospodinov narod može čak trpjeti zlo za dobro i biti progonjen i omražen od strane onih kojima nastoji služiti i koristiti

im. Ali blagoslov će, unatoč tome, sigurno biti njihov – ne samo blagoslov iz Gospodinove ruke u budućnosti za ono što su učinili ili nastojali učiniti, što će im biti više nego nadoknada, nego čak i u ovom sadašnjem životu oni primaju blagoslov s progonima time što su njihova vlastita srca obogaćena i osvježena, učinjena sličnijima Kristu, i time su bolje pripremljena za nebesko Kraljevstvo i veličanstvene stvari koje Gospodin čuva za sve koji će biti kopije njegova Sina.

Naš ključni tekst u vezi s ovom lekcijom daje nam sugestiju da, iako nebeskom Ocu možda nije drago da nam podari imunitet od boli, patnje i smrti, bilo za nas same ili za našu djecu, ipak je napravio još veličanstveniju i slavniju pripremu za nas po našem Gospodinu Isusu Kristu – pripremu za naš vječni život. Ali ovaj je dar rezerviran za one koji će sada ili u budućnosti njegovati i biti primjer gostoprimitstva, velikodušnosti, vjere, ljubavi prema Bogu i čovjeku. Blagoslovljeni smo mi čije su oči i uši razumijevanja sada otvorene da upoznaju Božju milost, da je cijene – mi koji smo sada u Kristovoj školi da razvijemo plodove i milosti njegova Duha, sličnost našem Gospodinu. Jer takvih je Kraljevstvo, sunasljedstvo i blagoslovi i prednosti ne samo vječnog života, nego i sunasljedstva s Kristom. Što se tiče svijeta općenito, od njih će se tijekom milenijskog doba zahtijevati da i oni razviju plodove i milosti Gospodnjeg Duha ako bi se smatrali dostojnima njegova dara vječnog života. Sinovstvo podrazumijeva sličnost i nitko ne smije imati vječni život osim onih koji su prihvatljivi kao sinovi.

ODGOVORI NA ZANIMLJIVA PITANJA

PRIMJENA IVANA 5:25 I OTKRIVENJA 20:12

Pitanje. – Ako je trajan život (pod uvjetima) dodijeljen cijelom svijetu u trenutku buđenja, u kojem smislu trebamo razumjeti izraze: Ivan 5:25 i Otkrivenje 20:12?

Odgovor. – Ivan 5:25 glasi: „Uistinu, uistinu, kažem vam: dolazi čas, i sada je, kad će mrtvi čuti glas Sina Božjega, i oni koji čuju, živjet će.”

Ovaj redak je primjenjiv i na sadašnje vrijeme i na buduće doba. Sada mi koji smo bili mrtvi u prijestupima i grijesima i koji smo besplatno opravdani Božjom milošću kroz vjeru u otkupiteljsku krv, i koji smo se posvetili Gospodinu, računamo se kao „živi Bogu” – oživljeni od mrtvih. Tko vjeruje u Sina, ima život vječni. Život koji će trajati zauvijek započeo je u njemu kao novom stvorenju i bit će usavršen, ili dovršen, u prvom uskrsnuću promjenom u slavu, čast i besmrtnost. Kao što apostol objašnjava glede ove pobjedničke klase koja sada ima blago nove prirode u zemljanoj posudi – nesavršenoj, neplemenitoj, raspadljivoj – on kaže: „sije se u raspadljivosti, a uskrsava u neraspadljivosti; sije se u sramoti, uskrsava

u slavi; sije se u slabosti, uskrsava u snazi; sije se tijelo naravno, uskrsava tijelo duhovno.”

S ovim ispunjenjem Gospodinovih riječi i našim vlastitim iskustvima pred nama, vođeni smo do razumijevanja tog ispunjenja koje će pripadati svijetu općenito u milenijskom dobu. Prvo će doći buđenje; drugo, glas Sina Čovječjega; poruka koja obznanjuje uvjete pod kojima se život koji se uživa može vječno nastaviti bit će objavljena diljem svijeta, da svako stvorenje može čuti i jasno razumjeti; spoznaja Gospodnje milosti i obilne pripreme ispunit će cijelu zemlju. Neki mogu odbiti čuti – odbiti poslušati. Takvi će dobiti kazne i udarce; a ako i dalje odbiju poslušati, prorokova izjava je vrlo jasna: da će grešnik umrijeti star sto godina. U dobi od stotinu godina on će biti odsječen, a ipak će umrijeti kao da je bio u djetinjstvu, jer pod povoljnim uvjetima koji su tada bili predloženi svaki bi mogao poslušnošću živjeti barem do kraja milenijskog doba – tada da bude testiran u pogledu svoje dostojnosti ili nedostojnosti srca ići dalje. Nakon što milenijsko Kraljevstvo istekne, svijet će biti izravno odgovoran Bogu Ocu. Onima koji će čuti i poslušati

glas Gospodina, velikog Učitelja, glas Mladoženje i glas Nevjeste, koji će reći Dođi; i tko god kaže, Dođi i besplatno uzmi vodu života – ovi će napredovati korak po korak do postignuća svega što je izgubljeno, i dalje od ovoga do postignuća onih stvari koje je Bog čuvao za oca Adama, i do kojih bi mogao doći da je ostao u poslušnosti Bogu.

Otkrivenje 20:12 glasi: „I vidio sam mrtve, male i velike, gdje stoje pred prijestoljem, i knjige su se otvorile. I otvorila se jedna druga knjiga, to jest Knjiga života. I mrtvi su bili osuđeni po onome što je zapisano u knjigama, po djelima svojim.”

Ovo je kratak opis djela milenijskog doba. Cijeli će svijet biti na suđenju pred prijestoljem – milenijskim prijestoljem – Kristovim prijestoljem. Naša uobičajena verzija kaže: 'stoje pred Bogom', ali to nije u skladu s čitanjem najstarijih rukopisa, iz kojih smo gore citirali. Svijet će stajati na sudu pred Kristovim prijestoljem kroz milenijsko doba u istom smislu u kojem je Crkva stajala na sudu tijekom ovog evanđeoskog doba. Slika suđenja svijetu dana nam je u Mateju 25, gdje će se dvije klase koje će se naći među ljudima razdvojiti na ovce i jarce, a podjela između njih bit će djelo milenijskog doba – razdvojiti prave ovce, koje će se smatrati dostojnima božanske naklonosti zauvijek, od onih jarče prirode koji će, odbijajući se podložiti Gospodnjoj volji, biti procijenjeni nedostojnima bilo kakvih milosti nakon milenijskog doba te će biti uništeni sa Sotonom, kao što je opisano u Otkrivenju 20:9, 10.

Sud, ili suđenje, njima neće biti u nekim novim smjerovima, već u istim smjerovima koje nam je Bog već obznanio kroz svoju Riječ. Biblija je sada zapečaćena knjiga za svijet, koju razumiju samo oni koji su njegovi, i to jer im je otkrivena kroz njegov Duh. „Tajna je Gospodnja s onima koji ga se boje; on se zavjetovao da će im je pokazati.” Tijekom milenijskog doba ove biblijske knjige – Postanak, Izlazak, Matej, Marko, Luka itd. – bit će otvorene cijelom svijetu, razumjet će se u potpunosti i jasno, te će biti naglašene velike lekcije koje se u njima podučavaju; i, kao što je naš Gospodin objavio Židovima, tako će i biti – moja Riječ će mu suditi u posljednji dan – milenijski dan.

U sadašnje vrijeme Crkvu se sudi ne prema njezinim djelima, nego prema vjeri, a djela su potrebna samo kao test iskrenosti vjere; ali kada dođe suđenje svijetu ili vrijeme ispita, to neće biti tako. Stvari koje su sada tajanstvene, mračne i skrivene bit će učinjene jasnima i jednostavnima i lako razumljivima, a nagrade koje se sada nude za vjeru više neće biti davane, jer će se vjera u velikoj mjeri pretvoriti u znanje – „znanje Gospodnje će ispuniti svu zemlju.” Štoviše, budući da je Sotona vezan i da su svi uvjeti povoljni, prikladno je da Gospodin, Kralj toga dana, zahtijeva od svakog

ljudskog bića koje primi znanje takva djela koja je on u stanju učiniti – „sudit će im se prema njihovim djelima.” Napredno iskustvo, sve veće znanje i sve veća snaga, pod blagoslovom Kraljevstva Gospodnjeg, omogućit će sve veća dobra djela poslušnosti, a ta dobra djela mjerit će napredak svakog pojedinca, mentalno, moralno i fizički. Pod nagradama suda toga vremena, vjerni će u dobrim djelima postići potpuno savršenstvo života, dok će oni koji ne dođu u srdačnu poslušnost biti ocijenjeni nedostojnima da zadrže život koji im je bio nadohvat ruke i bit će osuđeni na drugu smrt.

Od samog početka njihova blagoslova i slušanja glasa Sina čovječjeg njihov će novi život biti, da tako kažemo, u njihovim vlastitim rukama, bilo da ga uguše ili povećaju pod Gospodinovim blagoslovom i vodstvom. Druga Knjiga života koju je tada trebalo otvoriti u suprotnosti je s Knjigom života koja je sada otvorena. Knjiga života otvorena tijekom ovog evanđeoskog doba je ona u kojoj su zapisana imena Crkve, i iz koje Gospodin neće izbrisati naša imena ako ostanemo vjerni svojim savezima. Ova Knjiga života će biti potpuna i nikakvi dodaci neće biti dodani nakon završetka ovog doba, ali druga Knjiga života će biti otvorena za svijet; i tko god odluči, milošću Božjom, iskoristiti trajni život koji će mu Otkupitelj staviti u ruke na početku vremena obnove, možda nikada neće biti izbrisan, nego poslušnošću glasu i sudu velikog Kralja može postići sve blagoslove obnove i savršenstva.

OBJAŠNENJE RIMLJANIMA 9:22

Pitanje. – Molim vas, objasnite Rimljanima 9:22.

Odgovor. – Bog nije nesklon očitovanju svog gnjeva, svog gnjeva protiv grijeha i grešnika, na način koji je naznačio u svom zakonu, čija je kazna smrt (ne vječna muka). Unatoč tome, iako je imao tu spremnost da izvrši svoj zakon, on je podnio ili dopustio nastavak grijeha i grešnika u očitoj suprotnosti s njegovim zakonom, čime je iskazao mnogo dugotrpjivosti prema onima koji su ispravno bili predmet uništenja. Gospodin je to činio u raznim vremenima, ali posebno u vezi s nacijom Izraela koja je potpala pod Savez zakona na Sinaju te se pokazala nedostojnom daljnjih naklonosti opetovanim padanjem u idolopoklonstvo. Ali on je držao tu naciju na okupu, zle kao i dobre, lažne Izraelce kao i „prave Izraelce,” do određenog vremena – vremena kada će, prema njegovoj namjeri, pravi Izraelci biti pozvani iz pljeve da budu jezgra evanđeoske Crkve. To su bile posude milosrđa, na koje su došli pentekostalni blagoslovi i koje je Gospodin prihvatio iz kuće slugu u kuću sinova. (Ivan 1:11, 12.) Odmah, čim su svi dostojni bili odabrani, uništenje je stiglo na izraelsku državu; kako to apostol izražava: „Gnjevo do kraja na ovaj narod;” i posude pripremljene za uništenje dočekale su svoje uništenje – pljeva je

spaljena u toj vatri. (Matej 3:10-12.) Nisu svi pojedinci bili uništeni, ali je njihovo postojanje kao nacije bilo izbrisano. Od sada je božansko milosrđe, zanemarujući

prirodne Izraelce koji zapravo nisu bili Izraelci, blagoslivljalo milosrđem one koje Gospodin poziva – pogane kao i Židove.

